

[Ravn.]

mit parti skal være villigt til at drøfte mulighed for ændringer under udvalgsbehandlingen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Ravn: Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til det udvalg, som tinget har besluttet at nedsætte angående forslag til lov om ydelse af ekstraordinær brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra økonomi- og arbejdsministeriet er modtaget en redegørelse af 3. februar 1956 vedrørende administrationen af lov nr. 169 af 30. marts 1946 om iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse i finansåret 1954—55.

Eksemplarer af redegørelsen vil blive omdelt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 16. februar, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ydelse af ekstraordinær brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede,

forslag til lov om dyrtidstillæg til arbejdsløse [af Alfred Jensen m. fl.]

og

forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. [af Alfred Jensen m. fl.].

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om foranstaltninger mod olieforurening af havet.

Mødet hævet kl. 15⁵⁰.

53. møde.

Torsdag den 16. februar kl. 13.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, for at hun som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): På den kommunistiske gruppes vegne skal jeg hermed fremsætte forslag til lov om et særligt brændselstillæg til alders- og invaliderentemodtagere m. fl.

Lovforslaget går ud på, at der gives et særligt brændselstilskud på ialt 7 hl koks eller et kvantum andet brændsel af tilsvarende brændselsværdi til alle alders- og invaliderentemodtagere, enlige og ægtepar, og til kronisk syge, for så vidt de ikke har bopæl i aldersrentemodtagerboliger eller alderdomshjem o. lign. eller ikke bor i lejligheder, for hvilke lejen er nedsat i henhold til boligstøttelovens §§ 59 og 62.

I lighed med, hvad der i de senere år har været sædvane, når rentemodtagerne fik særlige tillæg, foreslår min gruppe, at de 7 hl koks ydes også til enlige mødre med børn, når deres indtægt er så lav, at de opfylder betingelserne for at få normalbidraget udlagt af det offentlige eller ville have opfyldt dem, hvis de ikke havde fået bidraget udbetalt af fædrene. Disse bestemmelser i lovforslaget indeholdes i § 1, stk. 1 og 2.

Lovforslagets § 1, stk. 1, går ud på, at denne særlige brændselshjælp skal udbetales sammen med renten for marts måned. I § 3 indeholdes en bestemmelse om, at statskassen skal betale omkostningerne ved denne lovs gennemførelse.

Det er ikke første gang, kommunisterne foreslår at give rentemodtagerne 7 hl koks ekstra. Vi stillede såvel i samlingen 1952—53 som i samlingen 1953—54 forslag om at forhøje det brændselstillæg på 18 hl, der i folkeforsikringsloven er fastsat som maksimum, til 25 hl. Det gjorde vi, fordi vi ligesom rentemodtagerne og deres organisatio-

[Ragnhild Andersen.]

ner mener, at 18 hl koks er en utilstrækkelig brændselstildeling til en fyringssæson, og at ydelsen i det mindste burde fastsættes til 25 hl.

Vore tidligere forslag om 7 hl koks ekstra til rentemodtagerne er desværre begge gange blevet afvist såvel af de siddende regeringer som af folketingsflertallet. Motiveringen for at afslå at give rentemodtagerne 25 hl koks til opvarmning om vinteren har dog ikke været, at nogen har fundet tildelingen på 18 hl koks tilfredsstillende. Ingen har turdet påstå, at dette lille kvantum brændsel skulle kunne dække en fyringssæson. Nej, alle har motiveret afvisningen med, at folkeforsikringskommissionen på daværende tidspunkter endnu ikke var færdig med sit arbejde, og man har dermed faktisk stillet rentemodtagerne i udsigt, at når folkeforsikringskommissionen havde afsluttet sit arbejde og forslag til folkepensionering var fremsat og gennemført, ville deres økonomisk så vanskelige forhold blive forbedret.

Hertil er at sige, at kommissionen forlængst er færdig, at forslag er udarbejdet af flere partier og fremsat her i tinget af den høje regering, men hvad regeringsforslaget angår — som for tiden er begravet i et udvalg sammen med det kommunistiske lovforslag om folkepensionering — da gælder det jo, at regeringen overhovedet ikke foreslår at komme rentemodtagerne i møde med indrømmelser før engang ud i fremtiden, om næsten 1½ år, og rentemodtagerne har, som det vil vides, ikke fået nogen som helst forbedring af deres situation i denne vinter eller forrige vinter. I denne vinter havde det været særlig fornødent, fordi de store prisstigninger i den grad har forringet rentemodtagernes levevilkår. Min gruppe finder derfor, at det vil være helt uretfærdigt og ikke sagligt begrundet at opretholde modstanden imod at yde ekstra brændsel til rentemodtagerne nu i vinter. De har naturligvis, hvad enhver må indrømme, forlængst opbrugt de 18 hl. Den usædvanlig hårde frost, sneen og den bidende kulde gør, at de ældre og de syge nødes til at opvarme deres lejligheder både nat og dag. Det gør vi andre, så det er klart, at de ældre, der har et større varmebehov, også bliver nødt til at holde ild i

deres kakkellovn hele døgnet rundt. Altså er de 18 hl opbrugt, og hvad gør så rentemodtagerne? Ja, hvis de vil skaffe sig varme, må de af deres fattige rente købe det dyre brændsel til 13 kr. 50 øre pr. hl. Ærede medlemmer i det høje ting vil vide, at det næsten er umuligt for rentemodtagerne at afse disse penge. Med en aldersrente på 156 kr. om måneden i landkommunerne, 179 kr. i købstadkommunerne og mindre end 200 kr. i hovedstaden er det klart, at når man har betalt huslejen og andre faste udgifter, som først skal dækkes, vil der ikke være noget tilbage til brændsel, hvis man også skal have til føden. Det er i forvejen meget knapt med den, og det er almindeligt kendt, at rentemodtagerne under de nuværende vilkår ikke kan få varm mad hver dag.

Min gruppe opfordrer derfor det høje ting til at give vore ældre og syge disse 7 hl koks. Det er et beskedent forslag, endog et meget beskedent forslag, for rentemodtagerne burde have fået den folkepension, som de har ventet så længe på, og som alle partier har udtalt sig til fordel for, men som altså stadig ligger begravet i et udvalg. Forslaget om de 7 hl koks er begrænset til alene at omfatte de rentemodtagere, der selv skal købe deres brændsel. Øvrige rentemodtagere i opvarmede boliger, enten det er aldersrenteboliger eller andre til en billig leje, er ikke medtaget i forslaget. Forslaget må derfor ses som en meget påkrævet nødhjælp for vore ældre, for at ikke kulde og nød helt skal ødelægge deres tilværelse.

Med disse bemærkninger opfordrer jeg så indtrængende, jeg kan, folketingets partier til at tage velvilligt imod forslaget og give det en god og hurtig behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ydelse af ekstraordinære brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede, forslag til lov om dyrtidstællæg til arbejdsløse [af Alfred Jensen m. fl.]
og

forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. [af Alfred Jensen m. fl.]

Valgt blev: *Ravn, Bladt, Bundvad, Einer-Jensen, Lund Jensen, Wiggo Larsen, Hans Rasmussen, Robert Sørensen, Lorentzen, Anders Andersen, Søren Andersen, N. Chr. Christensen, Conrad Kofoed, Poul Sørensen, Clausen (Olufskjær), Jacob Pedersen og Aage Fogh.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om foranstaltninger mod olieforurening af havet.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1415, fremsættelsen i tidenden sp. 2601).

Lovforslaget sattes til forhandling.

M. Larsen: Olieforurening af havområder er et gammelt problem, men desværre er det i stadig udvikling, eftersom olieforbruget verden over bliver større og større. Bekæmpelsen af dette onde har været forsøgt igennem en del år med større eller mindre held, men bliver stadig mere og mere aktuel.

Allerede i 1926 sammenkaldte De Forenede Staters regering til en international konference i Washington for at søge gennemført internationale regler til undgåelse af olieforureningen. På denne konference, hvor også den danske regering var repræsenteret, opnåedes der enighed om et konventionsudkast, hvorefter det skulle være forbudt at udtømme olie indenfor en afstand af 50 miles fra kysterne. Selvom udkastet aldrig blev undertegnet, gennemførte dog en del rederier i forskellige lande, herunder også Danmark, frivilligt udkastets bestemmelser. På foranledning af den britiske regering tog Folkeforbundet i 1934 initiativet til nedsættelse af en international ekspertkomité, der fik til opgave at fremkomme med forslag til en international

løsning af spørgsmålet. Denne komité udarbejdede et konventionsudkast, hvilende på samme principper som Washingtonudkastet; det var mere detaljeret, bl. a. anbefalede installering af separatoranlæg i alle nybygninger af skibe og oprettelse i havnene af anordninger til at udskille olie og vand fra skibene.

Folkeforbundet vedtog i 1936 at indkalde til en konference angående spørgsmålet, men Folkeforbundet var dengang svagt, og konferencen blev aldrig afholdt. Efter verdenskrigen 1939—45 tog De Forenede Nationer spørgsmålet op til undersøgelse, og på foranledning af det økonomiske og sociale råd udsendte generalsekretæren i 1950 en rundskrivelse til medlemsregeringerne, hvori han bad disse give deres mening tilkende om, hvorvidt man skulle søge sagen løst snarest eller man skulle afvente oprettelsen af den mellemstatlige rådgivende søfartsorganisation. Flertallet af de adspurgte var af den opfattelse, at sagen burde løses snarest.

Imidlertid havde den britiske regering i 1952 nedsat en kommission til at foretage en grundig undersøgelse af hele spørgsmålet om olieforurening. Denne kommission afgav en rapport i juli 1953 til den britiske regering, som på grundlag af de resultater, rapporten udviste, meddelte De Forenede Nationers generalsekretær, at regeringen — altså den britiske — havde til hensigt snarest at indkalde alle søfartsnationer til en konference med det formål at opnå enighed om, hvilke forholdsregler der burde tages for at hindre olieforureningen. Efter at De Forenede Nationer havde erklæret sig enige heri, indbød England i 1954 til en konference for søfartsnationer med en bruttotonnage af over 100 000 t. Konferencen begyndte i London i april 1954 og sluttede den 12. maj 1954. I konferencen deltog ialt 32 lande, deriblandt Danmark, og 10 andre lande havde sendt observatører. Disse 42 lande repræsenterede 95 pct. af verdenstonnagen.

Resultatet af konferencens arbejde blev